

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Horáka, Ph.D., a soudců JUDr. Bohumila Dvořáka, Ph.D., a JUDr. Pavla Tůmy, Ph.D., ve věci žalobce **Jiřího Hradce**, nar. 30. 12. 1947, bytem v Praze 3, Přemyslovská 37, zastoupeného JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem se sídlem v Praze 1, Těšnov 1163/5, proti žalovanému **OSA - Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s.**, se sídlem v Praze 6, Čs. armády 786/20, identifikační číslo osoby 63839997, o zaplacení 491 359,19 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 7 C 160/99, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2020, č. j. 20 Co 247/2020-909, t a k t o :

I. Dovolání **se odmítá**.

II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému na náhradu nákladů dovolacího řízení 300 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Stručné odůvodnění (§ 243f odst. 3 o. s. ř.) :

Napadeným rozsudkem odvolací soud změnil ve věci samé rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 11. 3. 2020, č. j. 7 C 160/99-860, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 C 160/99-898, tak, že zamítl žalobu o zaplacení 437 918,55 Kč s příslušenstvím (výrok I), a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II).

Rozhodl tak o žalobě, jíž se žalobce domáhal po žalovaném náhrady škody způsobené nevyplacením autorských odměn žalobci za roky 1990 až 1992 podle Smlouvy o zastupování autorských práv uzavřené mezi účastníky dne 19. 2. 1987. Žalovaný na svoji obranu tvrdil, že autorské odměny byly žalobci vyúčtovány a zaplaceny podle platných zásad, jakož i dle vyúčtovacího řádu žalovaného z 13. 2. 1993. Dle žalovaného byly vyúčtovány odměny za veškerá užití žalobcových děl, která na základě jeho námitek a dodatečně získaného hlášení od uživatele děl byla žalovanému nahlášena.

Odvolací soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že vztah mezi účastníky podle smlouvy ze dne 19. 2. 1987 je vztahem příkazním podle § 724 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Vyúčtování a vyplacení odměn žalobci je dle smlouvy závislé na tom, jaké podklady byly žalovanému poskytnuty uživatelem díla. Žalovaný dle odvolacího soudu nenese odpovědnost za to, jaké podklady mu byly ze strany uživatele díla dodány, tím méně za případnou ztrátu listin u soudu. Nebylo tak zjištěno žádné konkrétní porušení povinností žalovaného z předmětné příkazní smlouvy, z něhož by mohla žalobci vzniknout škoda. Dle odvolacího soudu je vyloučeno, aby nedostatek zjištění o základu a výši nároku, o nichž leží důkazní břemeno primárně na žalobci, byl nahrazován volnou úvahou soudu podle § 136 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“).

Rozsudek odvolacího soudu ve věci samé napadl žalobce dovoláním, které považuje za přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky „hmotného i procesního práva, jejímž řešením se soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu“. Žalobce namítl, že účastníci nebyli v rozporu se závěry vyjádřenými v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2013, sp. zn. 31 Cdo 4616/2010, poučení o tzv. koncentraci řízení a o jejích účincích, přesto nebyly provedeny důkazy o užití skladeb žalobce v letech 1990 až 1992. Žalobce se tak dostal do procesního postavení, kdy neměl opravný prostředek proti procesnímu rozhodnutí o vedení sporu a nemohl napadnout pro něj příznivé rozhodnutí soudu prvního stupně. Dále dovolatel zastává názor, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť soud na věc použil nesprávné znění vyúčtovacího řádu žalovaného.

Žalobce navrhl, aby dovolací soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se k dovolání žalobce vyjádřil tak, že považuje dovolání za zjevně nedůvodné a navrhl, aby dovolací soud dovolání odmítl, popřípadě zamítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) zjistil, že dovolání bylo podáno v zákonné lhůtě, oprávněnou osobou a dovolání žalobce v jeho podání ze dne 4. 2. 2021 bylo sepsáno advokátem jako zástupcem žalobce (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1 o. s. ř.). [Dovolací soud nicméně nepřihlédl k podání ze dne 13. 2. 2021 označenému jako dodatek dovolání podanému uživatelem e-mailové schránky info@jirihradec.cz, neboť toto elektronické podání nebylo podepsáno způsobem, se kterým zvláštní právní předpis spojuje účinky vlastnoručního podpisu, ani nebylo doplněno jeho originálem ve smyslu § 42 odst. 2 a 3 o. s. ř. Kromě toho, jednalo-li by se o podání žalobce, nebylo možno k němu ani tak přihlédnout, neboť nebylo sepsáno advokátem ani dovolatelem, který má právnické vzdělání (§ 241a odst. 5 o. s. ř.)]. Dovolací soud dále posoudil, zda dovolání obsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. a zda je přípustné.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle § 241a odst. 1 až 3 o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odst. 1). V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh) (odst. 2). Důvod dovolání se vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení (odst. 3).

Může-li být dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř., je dovolatel povinen v dovolání vymežit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné, přičemž k projednání dovolání

nepostačuje pouhá citace textu § 237 o. s. ř. (či jeho části) (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu 27. 8. 2013, sen. zn. 29 NSČR 55/2013).

Zároveň je dovolací soud při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu vázán uplatněným dovolacím důvodem (srov. § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.). Vyplyvá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má být dovolacím soudem posouzena jinak, a zda je tedy dovolání podle § 237 o. s. ř. přípustné, může dovolací soud posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. 21 Cdo 541/2004, či ze dne 25. 6. 2019, sp. zn. 23 Cdo 443/2019). Dovolací soud není oprávněn si otázku přípustnosti vymezit sám, neboť by tím došlo k porušení základních procesních zásad, na nichž je dovolací řízení založeno, zejména zásady dispoziční a zásady rovnosti účastníků řízení (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2017, sp. zn. 22 Cdo 5378/2016).

Vymezení, v čem dovolatel spatřuje přípustnost dovolání, je podle § 241a odst. 2 o. s. ř. obligatorní náležitostí dovolání. Tuto povinnost dovolatel splní, koncipuje-li své dovolání tak, aby z jeho obsahu bylo zřejmé, kterou otázku hmotného nebo procesního práva podle jeho názoru odvolací soud vyřešil v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu nebo která nebyla dosud v rozhodování dovolacího soudu vyřešena nebo která je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má být dovolacím soudem vyřešena jinak. Má-li být dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. proto, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena, musí být z obsahu dovolání patrné, kterou otázku hmotného nebo procesního práva má dovolatel za dosud nevyřešenou dovolacím soudem. Má-li být dovolání přípustné proto, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, musí být z obsahu dovolání patrné, o kterou otázku hmotného nebo procesního práva jde a od které „ustálené rozhodovací praxe“ se řešení této právní otázky odvolacím soudem (podle mínění dovolatele) odchyluje (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Proto k přípustnosti dovolání nepostačuje vymezení jednotlivých dovolacích námitek, aniž by společně s nimi byla řádně vymezena otázka přípustnosti dovolání, neboť dovolací řízení nemá být bezbřehým přezkumem, v němž procesní aktivitu stran nahrazuje soud (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. 21 Cdo 541/2004, či ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. 22 Cdo 1936/2015). Pouhá polemika dovolatele s právním posouzením věci provedeným odvolacím soudem s tím, že toto právní posouzení má být jiné, nepředstavuje řádné vymezení předpokladů přípustnosti dovolání ve smyslu § 241a odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 237 o. s. ř. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2018 ve věci sp. zn. 22 Cdo 2618/2018).

Pokud občanský soudní řád vyžaduje splnění zákonem stanovených formálních náležitostí dovolání a dovolací soud splnění těchto náležitostí posuzuje, nejedná se o přepjatý formalismus, ale o zákonem stanovený postup (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 1092/15).

Ve vztahu k námitce dovolatele, že odvolací soud na věc použil nesprávné znění vyúčtovacího řádu, dovolatel shora uvedené náležitosti spočívající v uvedení předpokladů

přípustnosti svého dovolání nevymezil, když z obsahu dovolání není patrné, při řešení jaké konkrétní otázky hmotného nebo procesního práva se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu ani od které ustálené rozhodovací praxe se řešení takové otázky odvolacím soudem odchyluje. Dovolací soud není oprávněn si takovou otázku vymezit sám. Dovolání tak představuje v tomto směru pouhou polemiku s posouzením věci provedeným odvolacím soudem, jež přípustnost dovolání nezakládá.

Kromě toho lze uvést, že rozsudek odvolacího soudu na otázce, která by se týkala použití určitého znění vyúčtovacího řádu, nezávisí. Napadený rozsudek odvolacího soudu je založen na závěru, že v řízení nebylo zjištěno žádné porušení povinností žalovaného z předmětné příkazní smlouvy. Dovolací soud přitom ve svém rozhodování dospěl k ustálenému závěru, že pro úsudek odvolacího soudu, zda dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., jsou relevantní jen ty právní otázky, na nichž napadené rozhodnutí spočívá (tj. právní otázky, které měly pro rozhodnutí ve věci určující význam) a jejichž řešení dovolatel v dovolání zpochybnil (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2007, sp. zn. 33 Odo 1187/2005, ze dne 17. 5. 2012, sp. zn. 26 Cdo 3297/2011, a ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2376/2013, a rovněž např. usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2006 ve věci sp. zn. III. ÚS 10/06).

Vytýká-li dovolatel odvolacímu soudu, že neprovedl navržené důkazy o užití skladeb žalobce v letech 1990 až 1992, resp. že změnil v jeho neprospěch rozhodnutí soudu prvního stupně, aniž by došlo k řádnému poučení o tzv. koncentraci řízení (přesněji o tzv. neúplné apelaci), nenapadá tím žádnou otázku hmotného nebo procesního práva, na niž by napadené rozhodnutí záviselo, nýbrž vytýká odvolacímu soudu, že právní posouzení věci založil na nesprávně, resp. neúplně zjištěném skutkovém stavu věci, a že řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Způsob ani výsledek provádění a hodnocení důkazů promítající se do skutkových zjištění, z nichž soudy při rozhodování vycházely, nelze zpochybnit dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení. K případným vadám řízení, pokud by skutečně jimi řízení bylo postiženo, dovolací soud přihlíží pouze v případě, je-li dovolání přípustné (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.), což v projednávané věci není (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 29 Cdo 180/2013, ze dne 17. 2. 2014, sp. zn. 32 Cdo 14/2014, a ze dne 16. 11. 2017, sp. zn. 23 Cdo 4300/2017).

Závěr odvolacího soudu o nezjištění konkrétního porušení smluvní povinnosti žalovaného, z něhož by vznikla žalobci škoda, v sobě neobsahuje žádný extrémní nesoulad mezi jeho právními závěry a skutkovými zjištěními, neboť právní posouzení věci odvolacím soudem se v této otázce odvíjí od výsledku hodnocení provedených důkazů a nejedná se tak o projev svévole či excesu na poli dokazování a právního posouzení věci, jímž by mohlo být porušeno právo dovolatele na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Proto dovolací soud dovolání žalobce podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (§ 243f odst. 3 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný

V Brně dne 28. 4. 2021

Za správnost vyhotovení: Irma Šloserová

JUDr. Pavel Horák, Ph.D. v. r.
předseda senátu